

hvad Loven vil; men tage vi den efter Ordene, siger den det ikke. Dette hidrører vist nok især fra denne Betegnelse: „skal kunne“, hvilket aldeles ikke tilkjendegiver andet end den rettlige Mulighed. Maaskee vilde man ved at forandre Ordene til: „Arveret tilkommer“, komme det nærmere; som egentlig er Lovens Mening. Men der er ogsaa nogle andre Udtryk i denne Lov, som jeg troer ikke ret vel kunne blive staaende. Jeg skal begynde med Ordet „Arveret“. Dette Ord omfatter begge Slags Arv, baade Slægtfæbsarv og Arv efter Testamente; men naar man seer hen til hvad denne Lov angaaer, saa er det blot Slægtfæbsarv. Men en Person kan jo meget godt arve, som ikke er født eller undfangen ved Arveladerens Død, eller med andre Ord, Bestemmelsen om at være ilive ved Arveladerens Død gjælder slet ikke Testamentarv, og følgelig er Ordet „Arveret“ her ikke passende.

Naar det hedder, at Arveret „her efter“ kan tilkomme Enhver etc., da troer jeg, at det Ord „her efter“ slet ikke passer; thi den Bestemmelse, som ifølge denne Lov skal træde i Kraft, gjælder allerede; thi det er jo ogsaa nu retlig muligt for den, som er i det omhandlede Tilfælde, at han kan arve. Og siger man nu, at „her efter“ refererer sig til Loven idethede, saa forekommer dette mig heller ikke ganske correct, idet Bestemmelsen egentlig ikke er ny, men kun tilkjendegiver sig, saaledes som Motiverne udvise, som en yderligere Udvikling af Loven af 4de Marts d. A. Hvad dernæst angaaer Ordene: „ved Arveladerens Død“, synes disse heller ikke nøagtigt valgte; efter Sammenhængen skulle de nemlig passe til begge Tilfælde: baade „er ilive“ og „eller da er undfangen og derefter vorder levende født“. Referere vi Udtrykket: „ved Arveladerens Død“ til „er ilive“, saa er Meningen den, at Arvetageren skal overleve Arveladeren; det er Betydningen, og her kommer altsaa „ved Arveladerens Død“ til at være det samme som: „efter Arveladerens Død“. Refererer man derimod Udtrykkene til det andet Tilfælde: „eller da er undfangen og derefter vorder levende født“, maa „ved Arveladerens

Død“ betyde før Arveladerens Død; thi ved Undfangelsen kommer det an paa, om denne har fundet Sted før Arveladerens Død. Altsaa komme Ordene: „ved Arveladerens Død“ til at faae en forskjellig Betydning, nemlig i det første Alternativ det samme som: „efter Arveladerens Død“, og i det andet Tilfælde det samme som: før Arveladerens Død; men det forekommer mig at være en Incorrecthed, og at Meningen langt simplere kunde udtrykkes saaledes: Den, som overlever Arveladeren, eller før hans Død er undfangen, og derefter vorder levende født etc. Jeg troer imidlertid, at det vil være vanskeligt at konstruere disse Linier paa en saadan Maade, at de paa pegede Ulemper undgaaes, hvorfor det forekommer mig, at det vilde være langt simplere, om man havde valgt den Form for det, man vilde sige, som blev foreslaaet her i Thinget, da dette Spørgsmaal forrige Gang var paa Bane, nemlig ganske simpelt at sige: „D. L. 5—2—30 forandres derhen, at Daaben i intet Tilfælde skal være Betingelse for Arveret“. Der siges vel i Motiverne, at det ikke er klart, hvorvidt den Indtegning i Kirkebogen, som omtales i Lovene af 1851 og 1857, fremdeles skal vedblive at have en saadan Betydning; jeg for min Person deler ikke denne Tvivl, og jeg seer ogsaa, at Generalprocureuren, hvis Betænkning har været indhentet, ikke har havt den. Jeg maa derfor antage, at man uden videre kunde blive staaende ved det, som forrige Gang blev foreslaaet her i Folkethinget, og som da fik en stor Deel Stemmer for sig. Skulde man imidlertid have nogen Tvivl, forekommer det mig, at man ganske simpelt kunde høre den ved at gjøre et Tillæg, der f. Ex. kunde lyde saaledes: Forsaavidt Anmeldelse er lovbefalet i Anledning af Børns Fødsel, kan Undladelse deraf ikke medføre Tab af Arveret.

Jeg vil nu ganske henstille til den høitæredede Justitsminister, hvorvidt der muligviis kunde være Anledning til at give Loven en anden Form; i ethvert Tilfælde vil jeg forbeholde mig til næste Behandling at stille et dertil sigtende Endringsforslag.